

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/2/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119460786
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6119460786.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudkýň JUDr. Ivany Štiffovej a Mgr. Daniely Drnákovej, v spore žalobkyne: I. V. Š., M. X.X.XXXX, U. X, Q., zastúpenej advokátkou JUDr. Tatianou Dlhošovou, Lazaretská 23, Bratislava, proti žalovanej: JUDr. Ivana Kapronczai, Miletičova 23, Bratislava, IČO: 42 182 751, zastúpenej advokátkou JUDr. Tatianou Harmatovou, Podháj 61, Bratislava, o zaplatenie 256,12 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 8C/14/2020-198, zo dňa 16.11.2020, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej uložil žalovanej povinnosť zaplatiť istinu 136,80 eura s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 136,80 eura od 28.9.2019 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 37,66 eura, p o t v r d z u j e a vo zvyšnej časti mení tak, že žalobu z a m i e t a.

II. Žalobkyni priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 18,76 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni 256,12 eura s 5 %-ným ročným úrokom od 28.9.2019 do zaplatenia ako aj náklady s uplatnením pohľadávky vo výške 37,66 eura a žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 12.12.2019 sa žalobkyňa domáhala zaplatenia 256,12 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 256,12 eura od 28.9.2019 do zaplatenia, ako aj nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 37,66 eura. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 16.8.2017 poveril Okresný súd Banská Bystrica žalovanú vykonaním exekúcie. Žalovaná ako súdna exekútorica vydala dňa 22.8.2017 upovedomenie o začatí exekúcie uskutočnením prác a výkonov, ktoré bolo žalobkyni doručené dňa 4.9.2017. Podaním zo dňa 7.9.2017 podala návrh na zastavenie a odklad exekúcie a uhradila na účet žalovanej sumu 256,12 eura ako zábezpeku. Okresný súd Banská Bystrica uznesením zo dňa 17.1.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 31.1.2019, exekúciu v celom rozsahu zastavil. Následne dňa 22.3.2019 vydal Okresný súd Banská Bystrica uznesenie, ktorým nepriznal žalovanej nárok na trovy exekútora, keďže oznámila, že si trovy konania neuplatňuje. Pretože zastavením konania a nepriznaním náhrady trov konania odpadol dôvod na trvaní peňažnej zábezpeky, listom zo dňa 17.9.2019 vyzvala žalovanú na jej vrátenie vo výške 256,12 eura.

3. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie vo vzťahu k skutkovému stavu zistil, že žalobkyňa dňa 9.9.2017 zaplatila na účet žalovanej ako súdnej exekútoriky sumu 256,12 eura, pričom ako poznámka k platbe bolo uvedené: zloženie zábezpeky

XXXEXXXXX/XXXX. Následne žalovaná dňa 20.9.2017 vydala upovedomenie o odklade exekúcie z dôvodu, že povinný, ktorý podal návrh na zastavenie exekúcie, zložil zábezpeku v hodnote vymáhaného nároku.

4. Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 16Ek/72/2017, zo dňa 16.10.2017 návrh povinnej na zastavenie exekúcie v celom rozsahu zamietol a oprávneným náhradu trov exekúcie v súvislosti s návrhom povinnej na zastavenie exekúcie nepriznal. Na základe podanej sťažnosti predmetné uznesenie zmenil uznesením zo dňa 24.1.2018 v časti výroku I. tak, že exekúciu o vymoženie nepeňažného plnenia spočívajúceho v povinnosti zdržať sa výstavby betónového oplotenia na južnej časti západnej hranice špecifikovaného pozemku zastavil, v časti výroku II. rozhodnutie zmenil tak, že žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov exekúcie v súvislosti s návrhom povinnej na zastavenie exekúcie a sťažnosť povinnej vo zvyšnej časti zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.2.2018.

5. Následne Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 16Ek/72/2017, zo dňa 17.1.2019 zmenil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 15.8.2018 tak, že v zmysle § 61k ods. 1 písm. a) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok) konanie zastavil a oprávneným 1/ a 2/ nepriznal voči povinnej nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. Zároveň rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. Uznesením sp. zn. 16Ek/72/2017, zo dňa 22.3.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.4.2019, nepriznal súdnej exekútorke nárok na trovy exekúcie, pričom výzvou zo dňa 17.9.2019 žalobkyňa vyzvala žalovanú na vrátenie sumy 256,12 eura.

6. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania, po posúdení skutkovej stránky veci a právnom posúdení veci za preukázané, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná. Uviedol, že v konaní nebolo sporným, že exekúcia, v ktorej bola zložená zábezpeka vo výške 256,12 eura bola vedená na základe exekučného titulu a to uznesenia Okresného súdu Bratislava III, č. k. 43C/58/2008-1955, zo dňa 19.7.2017, ktorým bolo vydané neodkladné opatrenie na plnenie inej než peňažnej povinnosti. Predmetný exekučný titul neobsahoval výrok o trovách konania, keďže nešlo o rozhodnutie vo veci samej. Dodal, že medzi stranami tiež nebolo sporné, že žalobkyňa dňa 9.9.2017 zložila na účet žalovanej ako súdnej exekútorke v zmysle §61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku sumu 256,12 eura ako zábezpeku v exekučnom konaní sp. zn. 352EX 1025/17.

7. Súd prvej inštancie ozrejml, že subsidiaritu Exekučného poriadku k procesným kódexom v rozhodnom období aj v súčasnosti, konkrétne k Civilnému sporovému poriadku, upravuje § 200 Exekučného poriadku v časti Trovy konania. Civilný sporový poriadok, ako aj predchádzajúca procesná norma pri rozhodovaní pracuje s princípom zodpovednosti strany za výsledok konania. Hoci je exekučné konanie špeciálnym, princíp zodpovednosti za výsledok platí aj pri rozhodovaní o náhrade trov v tomto konaní. Konformite takéhoto výkladu s Ústavou SR zodpovedá aj odôvodnenie žalobkyňou predloženého uznesenia Ústavného súdu SR, č. k. I. ÚS 520/2013-10. Rozhodnutie neviaže použitie princípov úspechu a zavinenia len na konkrétne ustanovenie, upravujúce konkrétnu procesnú situáciu, ale generálne. Judikatúra použitá obranou pochádza z predchádzajúceho právneho stavu a najmä rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.6.2005, sp. zn. 5MCdo/12/2004 sa týka iného skutkových okolností a otázky uloženia prípadnej povinnosti exekútorovi nahradiť trovy povinného. Ústavný súd toto rozhodnutie navyše označil za príliš formalistické. Súd prvej inštancie zdôraznil, že predmetom konania je vrátenie zábezpeky, otázkou náhrady trov konania sa zaoberal exekučný súd a právo na náhradu trov konania nikomu nepriznal. Transformácia zábezpeky rozhodnutím exekútora na náhradu trov konania nemôže ísť na vrub žalobkyne ak je v rozpore s princípom zavinenia a princípom úspechu vo veci. Postup exekútorke spôsobil, že úspešnej strane exekučného konania, bez zavinenia na jeho výsledku, nebola zábezpeka vrátená, naopak z nej hradila trovy exekútora a oprávneného, bez možnosti preskúmania tohto postupu súdom.

8. Ďalej dôvodil, že napriek nesporne tvrdeným fázam predmetného exekučného konania, ohraničeným rozhodnutiami exekučného súdu, bolo napokon exekučné konanie v celom rozsahu zastavené s tým, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, konkrétne, že exekučný titul nebol materiálne vykonateľný, t. j. uložení povinnosť nebolo možné objektívne splniť. Objektívna nemožnosť plnenia tu bola od vzniku „vykonateľnosti“ samotného titulu, teda zastavenie výkonu rozhodnutia, rovnako ako jeho začiatok, nemožno pričítať povinnej, teda jej žiadnym spôsobom

nesvedčí zodpovednosť za výsledok exekučného konania. Naopak zaplatenie náhrady trov konania oprávnených a exekútorky žalobkyňou, vyhodnotil ako rozporné s uvedeným princípom a nepovažoval za spravodlivé poskytnúť takémuto stavu právnu ochranu.

9. Ako nedôvodnú vyhodnotil obranu žalovanej, že konzumácia zábezpeky na trovy právneho zastúpenia pri exekúcii, trovy oprávneného pri exekúcii a trovy exekúcie, bola nevyhnutnou súčasťou exekúcie podľa Exekučného poriadku po rozhodnutí súdu o prvom návrhu povinnej na zastavenie exekúcie. Argumentoval, že distribúcia prostriedkov zábezpeky je na uvážení exekútora, pričom zloženie zábezpeky, v pravom zmysle, nie je vymožením pohľadávky, čo platí o to viac, ak ide o pohľadávku, ktorá nebola súčasťou exekučného titulu, ale vznikla až ako trovy exekúcie. Exekúcie, ktorá nemala byť. Poukázal na skutočnosť, že tento inštitút poskytuje povinnému dobrovoľným plnením možnosť jednak odkladu exekúcie, ale zároveň možnosť vyhnúť sa invazívnejším zásahom do jeho vlastníctva; primárne sa však domáha zastavenia exekúcie súdom. Podstatným momentom v danom prípade podľa názoru súdu prvej inštancie bolo, že jadrom exekučného konania bolo uspokojenie práv na nepeňažné plnenie, pričom peňažné plnenie sa týkalo výlučne trov exekúcie a bolo úlohou exekútorky disponovať so zábezpekou tak, aby nedošlo pri náhrade trov k porušeniu princípu zodpovednosti za výsledok konania. Opätovne zdôraznil, že predmetnom prípade vykonateľný titul neexistoval. Mal za to, že ustanovenia Exekučného poriadku o zastavení konania a náhrade trov je potrebné vykladať reštriktívne, s prihliadnutím na uvedené princípy. Poznamenal, že špecifický skutkový stav zodpovedal najbližšie stavu úhrady pohľadávky pred začatím exekúcie, kde exekútor ani oprávnený nemajú nárok na náhradu trov, keď napokon samotný exekučný súd zastavil celé konanie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, čím sa bežne myslí splnenie uloženej povinnosti.

10. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie za použitia § 61h ods. 1 písm. f), ods. 2, § 61j ods. 5, § 61k ods. 1 písm. a), § 198 ods. 2 a § 199c ods. 1 až ods. 4 Exekučného poriadku vyhodnotil plnenie zábezpeky žalobkyňou v prospech žalovanej vo výške 256,12 eura ako bezdôvodné obohatenie, majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, ktorý musí žalovaná vydať, pričom pasívna legitímácia žalovanej vyplynula zo skutočnosti, že nesporne prijala od žalobkyne žalovanú sumu. Žalobkyni priznal v zmysle § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. aj úroky z omeškania, pričom konštatoval, že začiatok omeškania vyplynul z márne uplynutej lehoty na plnenie, ktorú vo výzve zo dňa 17.9.2019 žalovanej určila žalobkyňa. Rovnako priznal žalobkyni aj uplatnené náklady spojené s predžalobnou výzvou vo výške 37,66 eura podľa § 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z., ktoré neboli súčasťou účinného popretia v rámci obrany žalovanej.

11. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. a nakoľko mala žalobkyňa vo veci plný úspech, priznal jej voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku osobou súdneho úradníka samostatným uznesením.

12. Proti rozsudku podala žalovaná odvolanie a žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, resp. zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. Namietla záver súdu prvej inštancie, že objektívna nemožnosť plnenia bola od vzniku vykonateľnosti samotného titulu, v dôsledku čoho zastavenie výkonu rozhodnutia, rovnako ako jeho začiatok, nemožno pričítať povinnej, teda že povinnej žiadnym spôsobom nesvedčí zodpovednosť za výsledok exekučného konania, keď zaplatenie náhrady trov konania oprávnených a exekútorky žalobkyňou vyhodnotil ako rozporné s uvedeným princípom a nepovažoval za spravodlivé poskytnúť takémuto stavu právnu ochranu (ods. 27 rozsudku). Uviedla, že uvedené je v príkrom rozpore so skutkovým stavom a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko z jednotlivých rozhodnutí exekučného súdu, ktoré sa týkali až troch návrhov žalobkyne (povinnej) na zastavenie exekúcie vyplynulo, že minimálne v časti týkajúcej sa povinnosti umožniť prechod cez pozemok bol exekučný titul v čase začatia exekučného konania vykonateľný. Keďže však boli návrhy na zastavenie exekúcie žalobkyne v prvých dvoch prípadoch neúspešné (uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Ek/72/17, zo dňa 16.10.2017, v spojení s uznesením zo dňa 24.1.2018 a uznesenie Okresného súdu Banská

Bystrica zo dňa 2.5.2018) mala za to, že samotná žalobkyňa svojim vedomým konaním, spočívajúcim v prevode pozemku na svojho vnuka a zároveň v dôsledku rozdelenia parcely, po ktorej bola v zmysle právoplatného a vykonateľného exekučného titulu povinná umožniť prechod oprávneným, priamo spôsobilá nevykonateľnosť exekučného titulu. Poukázala na to, že k rozčleneniu sporného pozemku došlo dňa 5.9.2017 a v treťom návrhu na zastavenie exekúcia žalobkyňa sama uviedla, že odo dňa 2.5.2018 nie je vlastníčkou pozemku. Návrh na vykonanie exekúcie bol podaný dňa 9.8.2017 a poverenie na vykonanie exekúcie bolo Okresným súdom Banská Bystrica vydané dňa 16.8.2017. Z uvedeného mala za zrejmé, že exekučné konanie začalo ešte pred rozčlenením a prevodom sporného pozemku; rozčlenenie sporného pozemku po vzniku exekučného titulu a následný prevod pozemku žalobkyne (povinnej) bolo zo strany povinnej vyslovene špekulatívnym konaním s cieľom vyvolať dojem, že v exekúcii nemožno z procesných dôvodov pokračovať a tak nebude musieť uloženú povinnosť splniť. Dodala, že ak sa chcel súd prvej inštancie pri rozhodovaní riadiť princípom zavinenia a princípom úspechu vo veci, mal brať do úvahy fakt, že nevykonateľnosť exekučného titulu nebola spôsobená konaním oprávnených v exekučnom konaní. Oprávnení nijakým spôsobom nezavinili zastavenie exekúcie, len sa v exekučnom konaní domáhali svojich súdom priznaných práv a v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie ani pri náležitej opatrnosti nemohli predvídať, že dôjde k rozčleneniu pozemku a žalobkyňa svojim aktívnym konaním pozemok darovaním prevedie na inú osobu. Poukázala na to, že o tom, že exekučný titul bol od počiatku vykonateľným, svedčia aj rozhodnutia exekučného súdu o prvých dvoch návrhoch na zastavenie exekúcie, keď tieto boli v celku alebo v časti zamietnuté. Zdôraznila, že v uznesení Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 17.1.2019 aj samotný exekučný súd skonštatoval, že zastavenie exekúcie nemožno pričítať oprávneným.

14. Ako neakceptovateľné odmietla tiež závery súdu prvej inštancie o tom, že transformácia zábezpeky rozhodnutím exekútora na náhradu trov konania nemôže ísť na vrub žalobkyne ak je v rozpore s princípom zavinenia a princípom úspechu vo veci a že distribúcia prostriedkov zábezpeky je na uvážení exekútora, pričom zloženie zábezpeky nepredstavuje vymoženie pohľadávky. Dôvodila, že uvedené závery nie sú výsledkom primeranej aplikácie a výkladu príslušných ustanovení Exekučného poriadku. Mala za to, že ide o jednostrannú a nespravodlivú aplikáciu právnej normy, ktorá zásadným spôsobom popiera účel a význam jednotlivých ustanovení Exekučného poriadku a exekúcie ako núteného výkonu rozhodnutia, v dôsledku čoho súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázala na to, že inštitút zábezpeky je upravený v § 61h ods. 1

písm. f) Exekučného poriadku a slúži na to, aby bol exekučne vymáhaný nárok (bez ohľadu na to, či ide o pohľadávku vyplývajúcu z exekučného titulu alebo trov exekúcie priznané exekučným súdom v poverení) v celom rozsahu zložený na osobitný účet súdneho exekútora a to do doby, kým súd nerozhodne o prvom návrhu povinného (žalobkyne) na zastavenie exekúcie. Dôsledkom zloženia vymáhanej sumy do zábezpeky je odblokovanie majetku (čo aj bez zbytočného odkladu spravila a v konaní to ani nebolo sporné) a súčasne vydanie upovedomenia o odklade exekúcie, v dôsledku čoho sa exekúcia odložila. Dôvodom predmetného inštitútu je právna istota oprávneného, že aj pri odblokovaní majetku povinného je celá vymáhaná suma už vymožená a deponovaná na osobitnom účte exekútora a v prípade, že návrh na zastavenie bude zamietnutý, budú mu takto zložené peniaze bez ďalšieho rozhodnutia exekútora vyplatené. Na druhej strane je zloženie peňazí do zábezpeky na čas, kým súd rozhodne o návrhu na zastavenie exekúcie pre povinného výhodné v tom, že v čase, kým súd právoplatne o návrhu na zastavenie exekúcie rozhodne, nebude mať zablokovaný majetok. Zdôraznila, že použitie zábezpeky nie je na uvážení exekútora, ale je priamo viazané na úspech či neúspech povinného v konaní o jeho návrhu na zastavenie exekúcie. V prípade neúspechu povinného a nevyhovení jeho návrhu na zastavenie exekúcie, musí byť zábezpeka použitá na uspokojenie predmetu exekúcie. Pokiaľ by súd jeho prvému návrhu na zastavenie exekúcie vyhovel (ktorý má odkladný účinok), exekútor by bol povinný zloženú zábezpeku povinnému vrátiť.

15. Dodala, že v prípade použitia zábezpeky nie je absolútne žiadny dôvod na to, aby toto preskúmal súd (ako to tvrdil súd prvej inštancie), keď takéto oprávnenie súdu nevyplýva zo žiadneho ustanovenia zákona, ani nemá žiadne opodstatnenie. Taktiež nemožno hovoriť o žiadnej transformácii zábezpeky na náhradu trov konania, nakoľko zložené peniaze boli vopred určené na náhradu trov konania. Dala do pozornosti, že § 61h ods. 2 a § 61j ods. 5 Exekučného poriadku ustanovujú zákonný rámec ako a kedy má exekútor zábezpeku použiť. Po právoplatnom rozhodnutí exekučného súdu o prvom návrhu povinnej na zastavenie exekúcie (zo dňa 24.1.2018) preto nebola oprávnená zložené peňažné prostriedky ďalej svojvoľne deponovať a čakať na ďalší postup povinnej. Práve naopak, bola povinná podľa § 61h ods. 2 Exekučného poriadku v exekúcii bez akéhokoľvek rozhodnutia pokračovať a aj bez

toho, aby takýto jej postup vopred schvaľoval súd. Mala za to, že ak exekučný súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietne, či už v celom rozsahu, alebo čiastočne (ako to bolo v prípade rozhodovania o prvom a druhom návrhu na zastavenie exekúcie) a súdny exekútor pohľadávku od povinného vymôže, povinný nemôže úspešne uplatniť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Uviedla, že základnou úlohou súdneho exekútora je zistiť a zablokovať majetok povinného v potrebnom rozsahu a ak sú splnené podmienky (márne uplynutie lehoty na podanie návrhu na zastavenie exekúcie s odkladným účinkom alebo nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí takéhoto návrhu), exekúciu vykonať. Ak tomu nebráni žiadna skutková alebo právna okolnosť, je exekútor povinný vykonávať exekúciu ihneď, ako je to možné. V opačnom prípade by uprednostňoval povinného a porušoval zásadu rovnosti strán ako aj právo oprávneného na spravodlivý proces.

16. Zotrvala tiež na v odvolaní už skôr uvedenom vyjadrení k tvrdeniu súdu prvej inštancie, že exekúcia nemala byť a že vykonateľný titul neexistoval a doplnila, že takéto tvrdenie je nielen v rozpore s rozhodnutiami exekučného súdu, ale nekorešponduje ani s názorom žalobkyne, ktorá sama v poradí treťom návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 14.5.2018 tvrdila, že okolnosť, ktorá spôsobila zánik vymáhaného nároku nastala až po začatí exekučného konania. Nesúhlasila ani s názorom súdu prvej inštancie, že ustanovenia Exekučného poriadku o zastavení konania a náhrade trov treba vykladať reštriktívne, keď podľa neho skutkový stav zodpovedá stavu úhrady pohľadávky pred začatím exekúcie, kde oprávnený ani exekútor nemajú nárok na náhradu trov. Argumentovala, že náhrada trov exekúcie oprávneného sa stáva súčasťou vymáhaného nároku (či už peňažného alebo nepeňažného) vydaním poverenia súdnemu exekútorovi a výška trov súdneho exekútora je daná Exekučným poriadkom a vyhláškou č. 68/2017 Z. z. Exekučný súd ju v poverení poveril vymožením tak peňažného ako aj nepeňažného nároku, pričom bolo zrejmé, že v exekučnom konaní vykonávala úkony smerujúce k uspokojeniu priznaného nároku oprávnených a po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o návrhu na zastavenie exekúcie rozdelila zloženú zábezpeku. V čase použitia zábezpeky nemohla vedieť a ani pri náležitej opatrnosti predvídať, že povinná podá druhý a po neúspechu aj tretí návrh na zastavenie exekúcie a že exekúcia bude napokon v dôsledku neskôr vzniknutých skutočností, ktoré spôsobia zánik vymáhaného nároku, zastavená. Poukázala na záver Okresného súdu Banská Bystrica vyjadrený v uznesení sp. zn. 16Ek/72/2017, zo dňa 17.1.2019, že exekúcia bola začatá dôvodne, keďže oprávnení objektívne nemohli, resp. nemuseli mať vedomosť o rozčlenení predmetného pozemku a zániku materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Doplnila, že § 61k ods. 1 Exekučného poriadku je ustanovením, na základe ktorého súd rozhoduje o zastavení exekúcie v zákonom určených prípadoch, iných ako je splnenie povinnosti, preto poukáz súdu prvej inštancie na to, že skutkový stav v danej veci zodpovedal najbližšie stavu úhrady pohľadávky pred začatím exekúcie a na skutočnosť, že exekučný súd zastavil konanie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, čím sa bežne myslí splnenie uloženej povinnosti, postráda logiku a je v rozpore s účelom citovaného ustanovenia. Dôvodila, že v exekučnom konaní zásadne platí, že trovy exekúcie platí povinný a tieto sa vymáhajú spolu s vymáhanou pohľadávkou a táto zásada spravidla platí podľa § 197 ods. 1 Exekučného poriadku aj pri zastavení exekúcie. Keďže exekúcia nebola zastavená v dôsledku zavinenia oprávneného, bola aj v tomto prípade trovy exekúcie povinná uhradiť žalobkyňa ako povinná v exekučnom konaní.

17. Dala do pozornosti, že k zastaveniu exekúcie nedošlo na počiatku, ale exekúcia riadne prebiehala, pričom robila potrebné úkony a vydávala rozhodnutia v zmysle Exekučného poriadku. Exekúcia začala na základe poverenia zo dňa 16.8.2017 a uznesenie o jej zastavení bolo vydané dňa 17.1.2019. Bola názoru, že zastavenie dôvodne začatej exekúcie po roku a pol aktívnej činnosti exekútora a následné nepriznanie nároku na náhradu trov exekúcie oprávnených ako aj súdneho exekútora je v príkrom rozpore s princípom spravodlivosti a znamenalo by to, že oprávnení, resp. právny zástupca oprávnených ako aj súdna exekútorka boli nútení vykonávať činnosť zameranú na ochranu a dosiahnutie uspokojenia právom priznaných práv oprávnených bez akéhokoľvek nároku na náhradu, resp. odmenu. Argumentovala, že súdny exekútor si nemôže sám vyberať, ktoré exekúcie bude vykonávať a ktoré nie, ale musí pristúpiť k vykonávaniu exekúcie vždy keď ho poverí exekučný súd. Za výkon jeho činnosti mu od momentu poverenia súdom prináleží príslušná odmena, bez ohľadu na skutočnosť, či plnenie vymohol v plnom rozsahu alebo nie. Z uvedených dôvodov mala za to, že plnenie zo zábezpeky nespôsobilo bezdôvodné obohatenie žalovaného, nakoľko nemožno hovoriť o majetkovom prospechu získanom plnením bez právneho dôvodu. Právny dôvod použitia zábezpeky vyplýval z toho, že boli splnené všetky zákonné podmienky jej použitia. Exekučné konanie sa začalo dôvodne, na základe vykonateľného exekučného titulu a zastavené bolo až v dôsledku neskôr vzniknutých okolností, spôsobujúcich nevykonateľnosť exekučného titulu. Vo svetle týchto skutočností sa javí ako spravodlivé,

aby bol oprávneným priznaný nárok na náhradu trov exekučného konania. Keďže tieto trovy vznikli oprávneným v dôsledku neplnenia si povinnosti uloženej povinnej vo vykonateľnom a právoplatnom exekučnom titule, ich vymáhanie sa stalo súčasťou vymáhaného nároku súdnou exekútkou. Nakoľko bola úspešná v časti vymoženia tohto peňažného nároku oprávnených a nesporne vykonávala úkony smerujúce k uspokojeniu nepeňažného nároku oprávnených (kontrola plnenia povinnosti zo strany povinnej, vydávanie rozhodnutí a exekučných príkazov), patrí jej za výkon činnosti príslušná odmena. Zároveň v časti 119,32 eura naďalej namietala pasívnu legitimitáciu, nakoľko sa jedná o trovy exekúcie oprávnených, ktoré boli po vymožení poukávané na účet oprávneného, resp. právneho zástupcu oprávnených.

18. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej zotrvala na skutkových a právnych dôvodoch, ktoré uviedla v konaní pred súdom prvej inštancie a napadnutý rozsudok navrhla potvrdiť. Uviedla, že žalovaná sama pripustila, že titul pre vedenie exekúcie bol v druhej časti nesporne nevykonateľný, pričom zdôraznila, že k rozčleneniu pozemku došlo dňa 5.9.2017, avšak prvý návrh na výkon exekúcie bol zamietnutý uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 16.10.2017, v spojení s uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 24.1.2018. Z chronologického hľadiska mala teda za zrejmé, že k rozčleneniu pozemku došlo pred rozhodnutím súdu Okresného súdu Banská Bystrica o prvom návrhu na zastavenie konania, kedy sa súd touto skutočnosťou nezaoberal, napriek tomu, že bola v jej návrhu uvedená. Z uvedeného dôvodu bola táto skutočnosť predmetom jej ďalšieho návrhu na zastavenie exekučného konania. Pokiaľ teda túto skutočnosť exekučný súd nevyhodnotil včas a posúdil ju až následne na pokyn súdu vyššej inštancie, tak na tom nenesie žiadnu vinu, ako správne vyhodnotil aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Zároveň považovala za potrebné uviesť, že právne hodnotenie nevykonateľnosti exekučného titulu vykonal Okresný súd Banská Bystrica uznesením zo dňa 16.10.2017, v spojitosti s uznesením zo dňa 24.1.2018, na základe prvého návrhu na zastavenie konania, pričom zamietol prvú uloženú povinnosť ako nevykonateľnú (50 % úspechu) a potvrdil druhú uloženú povinnosť, ktorú však tiež neskôr zrušil uznesením zo dňa 17.1.2019. Išlo teda o rozhodnutia a právomoc Okresného súdu Banská Bystrica a nie rozhodnutie meritorne rozhodnuté v tomto konaní. Rovnako rozhodnutie o trovách konania bolo predmetom exekučného konania a rozhodoval o ňom Okresný súd Banská Bystrica.

19. K poukazu na tvrdenie žalovanej, že rozdelenie pozemku a následný prevod vlastníckeho práva k pozemku zo žalobkyne na jej vnuka mali spôsobiť nevykonateľnosť exekučného titulu, čím ako povinná mala zaviniť zastavenie konania uviedla, že táto otázka nie je predmetom konania v prejednávanej veci. Uvedenú právnu skutočnosť hodnotil exekučný súd, nie exekútko. Poznamenala však, že: (i) jej dispozičné právo nebolo obmedzené; (ii) rozdelenie pozemku funkčným spôsobom reflektujúcim dlhodobu existujúci reálny stav pozemku, nebolo v rozpore so žiadnym predpisom a úprava petitu bola procesne možná; (iii) bolo bez pochyb, že exekučný titul od počiatku obsahoval neurčitú právnu časť výroku „ľavá strana pozemku“ bez bližšej špecifikácie, keďže takto ho navrhovatelia neodkladného opatrenia žiadali vydať; (iv) argumentácia žalovanej, že išlo o špekulatívne konanie patrí do konania vo veci samej (vedenej pôvodne na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 43C/58/2008), v ktorom bol exekučný titul vydaný ako neodkladné opatrenie a vykonateľnosť bola preskúmaná v konaní Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Ek/72/2017, pričom konanie vo veci samej dosiaľ nebolo meritorne rozhodnuté. Poukázala tiež na to, že tvrdenie žalovaná nepodporila žiadnym dôkazom. Exekučný súd v konaní sp. zn. 16Ek/72/2017 bol povinný posúdiť „skutkovú problematiku situácie“, na čo poukázal Ústavný súd SR v uznesení zo dňa 16.5.2018, č. k. I. ÚS 167/2018-13, bod 6 odôvodnenia, čo v konečnom dôsledku aj urobil a konanie zastavil, pričom účastníkom konania náhradu trov nepriznal, preto mala za to, že žalovanou uvádzaný odvolací dôvod nie je relevantný.

20. Zdôraznila, že predmetom konania je neoprávnené použitie zábezpeky, nie posúdenie nevykonateľnosti exekučného titulu a súd v prejednávanej veci nie je ďalším stupňom konania, preskúmajúcim rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica, ale je viazaný zastavením konania aj posúdením miery úspechu a rozhodnutia o trovách konania, ktoré vydal Okresný súd Banská Bystrica. Stotožnia sa so záverom súdu prvej inštancie, že zloženie zábezpeky nie je vymožením pohľadávky a dodala, že ak žalovaná namietala v odvolaní, že takéto závery nie sú výsledkom primeranej aplikácie a výkladu jednotlivých ustanovení Exekučného poriadku, potom mala uviesť, v čom vidí neprimeranosť úvahy súdu a s akými ustanoveniami má byť táto úvaha v rozpore. Oponovala názoru žalovanej, že zložená zábezpeka bola vopred určená na náhradu trov konania, keď poukázala na skutočnosť, že funkcia zloženia zábezpeky je primárne zabezpečovacia a ide poskytnutie majetkového zabezpečenia

na úhradu budúceho záväzku. Uhradzovacia funkcia zábezpeky nastupuje až po preukázaní, že vykonateľný a oprávnený záväzok nebol uhradený alebo splnený a môže byť použitá až v súlade s ďalšími právnymi postupmi, nie však na základe svojvôle žalovanej, ktorá nie je oprávnená rozhodnúť o trovách konania, lebo to patrí do právomoci exekučného súdu. Dodala, že analogicky ani záložný veriteľ nie je oprávnený bez ďalšieho (napr. splnomocňovacieho právneho úkonu, súhlasu záložcu, atď.) speňažiť alebo si prisvojiť záloh. Rovnako započítanie pohľadávky nenastane, ak nie je urobený platný prejav započítania. Zhrnula, že jedinou spornou otázkou v konaní bolo, či bola žalovaná (exekútorka) oprávnená použiť zábezpeku na úhradu trov bez rozhodnutia exekučného súdu alebo nie, pričom sa stotožnila so záverom súdu, že o trovách konania rozhoduje exekučný súd, preto exekútorka, ak chcela zábezpeku použiť na úhradu trov exekučného konania, mala tak urobiť podľa rozhodnutia súdu.

21. Poznamenala, že všetky argumenty žalovanej v odvolaní sú argumentami už použitými pred súdom prvej inštancie, ktoré tento pri rozhodovaní už zohľadnil. Rozporovala tiež poukaz žalovanej na použitie § 61h ods. 1 písm. f), ods. 2 a § 61j ods. 5 Exekučného poriadku, ktoré sa týkajú odkladu exekúcie a následného pokračovania exekúcie po rozhodnutí exekučného súdu o návrhu na zastavenie konania, v čom vidí žalovaná svoje (exekútorské) priame oprávnenie uhrádzať trovy exekúcie. Dala do pozornosti, že predmetom súdneho prieskumu nebolo použitie zábezpeky na úhradu peňažnej pohľadávky vyčíslenej exekučným titulom; napriek tomu takýto postup realizovala žalovaná, čím zapríčinila vznik bezdôvodného obohatenia. Bola názoru, že jediný konformný výklad použitia zábezpeky na úhradu trov konania je, že žalovaná (exekútorka) bola takto oprávnená použiť zábezpeku až po rozhodnutí a podľa rozhodnutia súdu o trovách konania. Keďže exekučný súd oprávneným ani exekútorke trovy konania nepriznal, žalovaná nemohla použiť zábezpeku na ich úhradu a teda konala nad rámec oprávnenia a mimo zákona.

22. K nesúhlasu žalovanej so záverom súdu prvej inštancie, že exekúcia nemala byť a že vykonateľný titul neexistoval uviedla, že žalovaná úplne ignorovala fakt, že exekučný súd sa touto otázkou zaoberal aj pri treťom návrhu povinnej na zastavenie exekúcie a vyhovel jej, teda akékoľvek hodnotenie rozhodnutí o prvých dvoch návrhoch na zastavenie exekúcie nemôže byť realizované bez zohľadnenia rozhodnutia o treťom návrhu, v ktorom bola úspešná. Dôvodila, že žalovaná (exekútorka) si už po rozhodnutí o prvom návrhu na zastavenie exekúcie musela byť vedomá, že priznanie náhrady trov stranám sa viaže na zavinenie, o čom rozhoduje súd nie exekútor, keď dôvodom bolo vydanie uznesenia exekučného súdu zo dňa 24.1.2018 (v tom čase stále platil odkladný účinok návrhu na zastavenie exekúcie), kedy exekučný súd vyhovel návrhu na zastavenie konania v časti prvého výroku a aj rozhodol o trovách exekúcie (odseky 36 a 37 predmetného rozhodnutia exekučného súdu), kde priamo poukázal na skutočnosť, že uložené povinnosti považoval za rovnocenné, preto náhradu trov nepriznal s ohľadom na pomer úspechu účastníkov vo veci. Exekučný súd postupoval podľa § 611 ods. 3 Exekučného poriadku, bolo teda zrejmé, že exekúcia v rozsahu prvého výroku vôbec nezačala na základe vykonateľného titulu, preto nemohli byť uhrádzané trovy vyčíslené v poverení exekútorovi, a súd rozsah trov z poverenia modifikoval uznesením o zastavení konania a rozhodnutím o trovách. V ďalšom čase mohla exekúcia pokračovať len v rozsahu výkonu druhého výroku, pričom túto skutočnosť žalovaná (ako exekútorka) vo vzťahu k trovám nerešpektovala. Zdôraznila, že o trovách vzniknutých v exekučnom konaní, o ktorých v prípade zastavenia konania rozhoduje exekučný súd neplatí, že by takéto rozhodnutie súdu mohlo byť nahradené rozhodnutím exekútora, keďže exekútor je vo svojej podstate výkonný orgán, určený pre realizáciu výkonu súdneho rozhodnutia, podľa § 2 ods. 1 Exekučného poriadku, avšak nemá právomoc pre rozhodovanie o pohľadávke, k čomu poukázala na § 199d Exekučného poriadku a § 611 ods. 3 Exekučného poriadku. Dodala, že v danom prípade nejde o rozhodnutie iba o trovách týkajúcich sa sťažnosti, naopak zákon jasne uvádza, že ide o trovy exekúcie. Žalovaná si teda mala byť vedomá, že na rozhodnutie o trovách konania je príslušný súd a ona nie je oprávnená trovy seba a oprávnených uspokojiť bez rozhodnutia súdu.

23. Žalovaná v odvolacej replike poukázala na to, že v exekučnom konaní nemá exekútor pri prijatí plnenia do zábezpeky postavenie záložného veriteľa, ktorého práva a povinnosti sú upravené v Občianskom zákonníku. Podmienky použitia zábezpeky sú jednoznačne popísané v § 61h Exekučného poriadku a zábezpeka sa nepovažuje v zmysle Exekučného poriadku za záloh. Argumentovala, že cieľom exekučného konania je uspokojenie vymáhanej pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie. Za týmto účelom exekútor zisťuje a blokuje majetok povinného v potrebnom rozsahu. Ak však povinný zloží na účet exekútora sumu zodpovedajúcu celému vymáhanému nároku, exekútor zablokovaný majetok odblokuje a vydá upovedomenie o odklade exekúcie. Tak ako zákon určuje

moment začatia účinkov spojených s vydaním upovedomenia o odklade exekúcie, určuje aj moment dokedy účinky upovedomenia o odklade exekúcie trvajú. Tieto ustanovuje zákon v § 61j osobitne pri jednotlivých dôvodoch, ktoré sa spájajú s odkladom exekúcie. V prípade zloženia zábezpeky trvá odklad dovtedy, kým súd právoplatne nerozhodne o návrhu (prvom) povinného na zastavenie exekúcie. Tak ako v tomto prípade sa podľa zákona v prípade každého neúspechu povinného v exekučnom spore zložená zábezpeka použije bez ďalšieho rozhodnutia alebo úkonu na uspokojenie predmetu exekúcie, keď toto oprávnenie vyplýva exekútorovi priamo z § 61h a § 61j ods. 5 Exekučného poriadku. Uviedla, že konala v zmysle týchto ustanovení Exekučného poriadku a po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu o návrhu povinnej na zastavenie exekúcie zábezpeku riadne rozdelila, čím neporušila žiadne ustanovenie Exekučného poriadku ani iného všeobecne záväzného právneho predpisu, práve naopak, keby nekonala podľa § 64j ods. 5 Exekučného poriadku a zábezpeku by nepoužila, konala by v rozpore so svojimi povinnosťami uloženými platnými právnymi predpismi, neoprávnené by v exekučnom konaní zvýhodnila jednu stranu - povinnú a došlo by k bezdôvodnému obohateniu na úkor oprávnenej. Nestotožnila sa s názorom žalobkyne, že ak chcela zábezpeku použiť, mala tak urobiť podľa rozhodnutia súdu, nakoľko rozhodnutie súdu sa v otázke použitia zábezpeky nevydáva. Exekučný súd rozhodol o prvom návrhu povinného na zastavenie exekúcie tak, že exekúciu v celom rozsahu nezastavil, preto sa nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia exekučného súdu zo dňa 24.1.2018 odklad exekúcie skončil a exekútorka v exekúcii riadne pokračovala bez ďalšieho rozhodnutia (§ 61h ods. 2 Exekučného poriadku).

24. Nesúhlasila tiež s tvrdením žalobkyne, že zábezpeku mohla na úhradu exekučných trov konania použiť až po rozhodnutí exekučného súdu o trovách konania. Zdôraznila, že uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 16.10.2017 a zo dňa 24.1.2018, na ktoré poukázala žalobkyňa ako na rozhodnutia v ktorých bolo rozhodnuté o trovách konania, sa vzťahujú výlučne na nepriznanie náhrady trov exekúcie v súvislosti s návrhom povinnej na zastavenie exekúcie a v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania o sťažnosti. Tieto rozhodnutia sa týkali teda len trov exekúcie v súvislosti s podanými návrhmi účastníkov konania a nie celkových trov exekúcie. Poznamenala, že o trovách exekúcie už raz rozhodol exekučný súd a to vo vydanom poverení na vykonanie exekúcie. Predmetné uznesenia sa nijakým spôsobom nedotkli výroku exekučného súdu o trovách exekúcie v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie uvedených v poverení. Odmietla tvrdenie žalobkyne, že dosiaľ nevysvetlila, na základe akého titulu oprávneného trovy vyplatila, keď tieto neboli priznané ani exekučným titulom ani exekučným súdom. Uviedla, že konala v medziach zákona, keď po skončení odkladu exekúcie použila zloženú zábezpeku, ktorá zodpovedala výške celkovej vymáhanej peňažnej pohľadávky oprávnených, jej príslušenstva a trov exekúcie, pričom výška tejto pohľadávky bola uvedená vo vydanom poverení. Ozrejmila, že trovami exekučného konania sú trovy exekútora, trovy účastníkov exekučného konania a trovy štátu, pričom za trovy oprávneného v exekučnom konaní sa považujú trovy právneho zástupcu, súdny poplatok za podanie návrhu na vykonanie exekúcie a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Otázka práva na náhradu trov oprávneného je predmetom posudzovania exekučného súdu už v konaní o návrhu na vykonanie exekúcie. Ak teda exekučný súd dospeje po vyhodnotení návrhu na začatie exekúcie, že podaný návrh je prípustný, posúdi zároveň opodstatnenosť doterajších nákladov oprávneného a uvedie ich vo vydanom poverení na vykonanie exekúcie, keď súdny poplatok ako aj trovy právneho zastúpenia za podanie návrhu na vykonanie exekúcie boli aj v tomto prípade uvedené v poverení na vykonanie exekúcie a stali sa súčasťou vymáhaného nároku od začiatku exekúcie. Poznamenala, že podľa aktuálnej koncepcie exekučného konania priznáva exekučný súd oprávnenému právo na náhradu trov práve tým, že náhradu trov uvedie v poverení na vykonanie exekúcie.

25. Opätovne zdôraznila, že pri použití peňažnej zábezpeky konala v medziach zákona a postupovala v súlade s Exekučným poriadkom. Doplnila, že po právoplatnosti rozhodnutia exekučného súdu sp. zn. 16Ek/72/2017, zo dňa 24.1.2018, ktorým bola čiastočne zastavená exekúcia a v časti bol návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietnutý, exekúcia pokračovala a ona bola povinná vykonávať ďalšie procesné úkony v rámci exekučného konania. Keďže došlo k ukončeniu odkladu exekúcie, pristúpila k osobnej kontrole, či si povinná (žalobkyňa) plní povinnosť umožniť prechod cez pozemok uloženú v exekučnom titule (dňa 25.2.2018 a následne dňa 11.4.2018), pričom takéto zisťovanie sa považuje za spôsob vymáhania nepeňažného nezastupiteľného plnenia trvalého charakteru. Okrem kontroly plnenia povinnosti uloženej exekučným titulom (a neskorším vydaním exekučného príkazu a uložením poriadkovej pokuty za jej porušenie pristúpila aj k použitiu a rozdeleniu zloženej peňažnej zábezpeky, kde boli zložené peniaze v hodnote vymáhaného nároku v súlade s § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku na čas do právoplatného rozhodnutia súdu o prvom návrhu na zastavenie exekúcie. Dala

do pozornosti, že v čase skončenia odkladu exekúcie nemohla vedieť, ani predpokladať, že povinná (žalobkyňa) podá druhý a po neúspechu aj tretí návrh na zastavenie exekúcie, pričom až tretí návrh na zastavenie exekúcie znamenal pre povinnú celkový úspech v exekučnej veci. Peňažnú zábezpeku preto použila v súlade s poverením na vykonanie exekúcie, kde boli vyčíslené trovy exekúcie oprávneného súvisiace s podaním návrhu na začatie exekúcie a v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku, ktoré v § 197 Exekučného poriadku určujú, že za výkon exekučnej činnosti patrí súdnemu exekútorovi odmena a náhrada paušálnych výdavkov a nevyhnutných výdavkov spojených s vedením konania, ktoré nie sú kryté paušálnymi výdavkami.

26. Dodala, že si svoje trovy uplatnila vo výške vymedzenej Exekučným poriadkom a vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 68/2017 Z. z.; o ich výške nerozhodovala svojvoľne, boli o nej upovedomení účastníci konania v upovedomení o začatí exekúcie, pričom pri peňažnom plnení bola základom pri určení odmeny exekútora vymožená suma (v tomto prípade trovy oprávneného vo výške 119,32 eura určené v poverení súdu), paušálne výdavky boli uplatnené vo výške určenej v § 22 vyhlášky a odmena za uskutočnenie prác a výkonov bola uplatnená v minimálnej výške 30 eur. Keďže exekučný súd v konaní o prvom návrhu na zastavenie exekúcie nerozhodol tak, že by celú exekúciu zastavil, nerozhodoval ani o celkových trovách konania, len o trovách týkajúcich sa návrhu na zastavenie exekúcie (resp. sťažnosti). Z uvedeného dôvodu bolo jej povinnosťou vymáhať to, na čo ju exekučný súd poveril a teda okrem nepeňažného plnenia (čiastočného), vymáhať aj peňažné plnenie, teda trovy oprávneného vo výške vymedzenej v poverení. Zároveň poukázala na to, že práve podľa žalobkyňou citovaného § 199d Exekučného poriadku mal oprávnený jednoznačne nárok na náhradu nákladov v rozsahu, v akom ich exekučný súd uviedol v poverení. Pri použití zábezpeky konala práve v súlade s týmto ustanovením zákona a nie na základe vlastného rozhodnutia, keď v čase použitia zábezpeky neexistovalo právoplatné rozhodnutie exekučného súdu, ktorým by bola exekúcia zastavená a ktorým by exekučný súd zároveň rozhodoval o výške trov exekúcie ako takej. Pri rozhodovaní exekučného súdu o treťom návrhu na zastavenie konania, ktorým bolo napokon rozhodnuté o zastavení exekúcie, ju exekučný súd vyzval na vyčíslenie svojich trov, avšak tieto si neuplatnila z dôvodu, že si svoje trovy ponechala na základe právoplatného rozhodnutia exekučného súdu o prvom návrhu na zastavenie exekúcie. Postupovala tak v súlade s tým, že právoplatnosťou rozhodnutia súdu sa ukončil odklad a použila peniaze zo zábezpeky v súlade so zásadou exekučného poriadku, že exekútorovi vzniká nárok na odmenu spolu s vymožením aspoň časti nároku povinného. Je zrejmé, že alikvótnu časť odmeny, ktorú si exekútor ponechal v priebehu exekúcie z čo i len čiastočne vymoženého plnenia, patrí exekútorovi za jeho činnosť aj v prípade neskoršieho zastavenia exekúcie.

27. Žalobkyňa v odvolacej duplike zotrvala na svojich skorších tvrdeniach. K argumentácii žalovanej o použití § 61h Exekučného poriadku ako zákonnej úpravy použitia zábezpeky uviedla, že zákonná úprava zábezpeky bola zákonom č. 233/1995 Z. z. v znení zákona č. 2/2017 Z. z. predpísaná len v časti zloženia zábezpeky, a to v ustanovení § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku, ale uvedené ustanovenie žiadnym spôsobom neupravuje spravovanie zloženej zábezpeky exekútorom, preto bola názoru, že odôvodnenie žalovanej nemá právnu oporu v zákone. Sumarizujúc uviedla, že: (i) exekučný titul je dočasným neodkladným opatrením a týmto je uznesenie Okresného súdu Bratislava III č. k. 43C/58/2008-1955, zo dňa 19.7.2017, (ii) exekučný titul bol na nepeňažné plnenie bez nároku na trovy prvostupňového konania, (iii) k trovám konania Exekučný poriadok nemá osobitné ustanovenie pre výkon exekúcie práv na nepeňažné plnenie, preto je potrebné použiť ustanovenia najmä podľa § 198 ods. 2 v spojitosti s § 60 Exekučného poriadku, určujúce prioritu plnení, pričom nárok oprávneného sa uhrádza až po úhrade trov exekútora, (iv) na základe prvého návrhu na zastavenie konania exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 24.1.2018, pričom zamietol prvú uloženú povinnosť ako nevykonateľnú (50 % úspechu) a potvrdil druhú uloženú povinnosť (ktorú neskôr zrušil uznesením zo dňa 17.1.2019), avšak výrokom o trovách exekútora nerozhodoval; o trovách oprávneného v exekúcii v súvislosti s návrhmi na zastavenie konania rozhodoval exekučný súd a žiadnym rozhodnutím trovy konania oprávnenému nepriznal. Naopak v uznesení exekučného súdu sp. zn. 16Ek/72/2017, zo dňa 17.1.2019, nepriznal trovy žiadnemu z účastníkov exekučného konania. Osobitne v odseku 25 odkázal na trovy oprávneného podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, vrátane trov exekúcie uvedených v poverení, ktoré neboli priznané vo výroku, rovnako v odseku 26 odkázal na trovy povinného podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, vrátane trov súvisiacich s návrhmi na zastavenie konania, ktoré neboli priznané vo výroku. V odôvodnení v odseku 28 výslovne uviedol, že o trovách exekúcie (súdneho exekútora) bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia, za ktorým účelom vyzval exekútoru na ich uplatnenie a o trovách rozhodoval osobitným uznesením dňa 22.3.2019, ktorým trovy exekútorke

nepriznal. Mala preto za zrejmé, že postup bol daným, bežným a zákonným v zmysle uplatnenej žaloby, preto nie je možné, aby ak trovy exekučného konania účastníkovi oprávnenému a exekútorovi neboli priznané súdom, napriek tomu ich majú úkonom žalovanej (vyplatením dňa 9.3.2018) uhradené bez právneho titulu, (v) použitie zábezpeky žalovanou na úhradu trov konania odporuje rozhodnutiu exekučného súdu o trovách, (vi) podstatným je, že žalovaná ignoruje použitie zásady pomeru náhrady trov voči úspechu vo veci, čo vyplýva z uznesení exekučného súdu, lebo táto zásada sa vzťahuje aj na exekučné konanie.

28. Ďalej dôvodila, že s odkazom na § 199d Exekučného poriadku je zrejmé, že bez súhlasu súdu príslušným uznesením o trovách nie je exekútor oprávnený použiť zábezpeku na úhradu trov exekučného konania. Poukázala na to, že je potrebné sa vrátiť k podstate, ktorá je natoľko zrejmá, že ju žalovaná mala včas predvídať, poznajúc znenie zákona. Ako povinná v exekučnom konaní bola úspešná pri svojich návrhoch na zastavenie konania, preto nie je najmenší dôvod, aby znášala trovy takto vedeného konania. Bezdôvodným plnením žalovanej bola v skutočnosti „potrestaná“ znášaním trov exekučného konania, čo odporuje podstate a princípu ako Exekučného poriadku, tak i C. s. p., rovnako aj uzneseniu v exekučnom konaní zo dňa 17.1.2019 a uzneseniu zo dňa 22.3.2019. Ak exekučný súd uznesením zo dňa 17.1.2019 trovy účastníkom (oprávnenému ani povinnému v exekučnom konaní) nepriznal, odvolajúc sa na spravodlivé usporiadanie vo veci, nemožno akceptovať stav, ktorý vytvorila žalovaná, ktorá bez právneho dôvodu vyplatila náhradu trov konania oprávneným a sebe.

29. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 378, § 380 ods. 1 C. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. a contrario, keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, v ktorej uložil žalovanej povinnosť zaplatiť istinu 136,80 eura s príslušenstvom a náklady spojené s uplatnením pohľadávky ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.) a v prevyšujúcej časti uplatnenej istiny a k nej náležiacemu príslušenstvu rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol, nakoľko neboli splnené podmienky na jej potvrdenie, ani na jej zrušenie (§ 388 C. s. p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.2.2024 (§ 219 ods. 3 C. s. p.).

30. Podľa § 2 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom v rozhodnom čase exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov (ďalej len „exekučná činnosť“).

31. Podľa § 29 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom v rozhodnom čase ak exekútor prijme peňažné prostriedky, je povinný tieto poukázať oprávnenému najneskôr do siedmich dní od ich prijatia, ak odsek 9 alebo štvrtá časť tohto zákona neustanovuje inak alebo ak sa exekútor s oprávneným písomne nedohodol inak. Lehota na poukávanie peňažných prostriedkov nesmie byť dlhšia ako 90 dní; dohoda, podľa ktorej má lehota presiahnuť 90 dní, je neplatná. Ak exekútora zastupuje zástupca alebo ak ide o náhradníka exekútora, uplatní sa povinnosť podľa prvej vety uplynutím sedemdnovej lehoty počítanej odo dňa, keď sa zástupca alebo náhradník ujal exekútorského úradu.

32. Podľa § 60 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom v rozhodnom čase plnenia prijaté alebo vymožené z majetku povinného sa na úhradu vymáhanej povinnosti použijú v tomto poradí:

- a) trovy exekútora, a to vrátane prislúchajúcej dane z pridanej hodnoty,
- b) istina vymáhanej pohľadávky,
- c) príslušenstvo vymáhanej pohľadávky priznané exekučným titulom,
- d) trovy oprávneného.

33. Podľa § 60 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v rozhodnom čase z prijatého plnenia sa na nárok podľa odseku 1 písm. a) použije vždy najviac 24 % plnenia, zvyšok prijatého plnenia sa použije na nárok podľa odseku 1 písm. b); na nárok podľa odseku 1 písm. c) a d) sa prijaté plnenia použijú až po zániku pohľadávky podľa odseku 1 písm. b). Ak niektorý z nárokov podľa odseku 1 už skôr zanikol, použije sa prijaté plnenie v pomere podľa predchádzajúcej vety na nároky, ktoré v čase prijatia plnenia nie sú uspokojené. Ak nie je možné uplatniť pomer podľa prvej vety z dôvodu, že ostatné nároky zanikli, použije sa celé prijaté plnenie na v poradí posledný neuspokojený nárok, a to až do okamihu jeho zániku.

34. Podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku v znení účinnom v rozhodnom čase súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku.

35. Podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku v znení účinnom v rozhodnom čase ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne. Ak súd návrh na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že návrh bol podaný oneskorene, i keď tu dôvod na zastavenie exekúcie je, povinný má právo domáhať sa vrátenia plnenia žalobou podanou voči oprávnenému.

36. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že žalovaná ako súdna exekútorka na základe poverenia vydaného dňa 16.8.2017 Okresným súdom Banská Bystrica (č. I. 75 spisu) vydala dňa 22.8.2017 upovedomenie o začatí exekúcie uskutočnením prác a výkonov, ktoré bolo žalobkyni ako povinnej v exekučnom konaní doručené dňa 4.9.2017, pričom žalobkyňa podala dňa 7.9.2017 návrh na zastavenie a odklad exekúcie a dňa 9.9.2017 (č. I. 15 spisu) uhradila na určený účet žalovanej sumu 256,12 eura ako zábezpeku. Exekučný titul predstavovalo uznesenie Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 43C/58/2008, zo dňa 19.7.2017 o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým uvedený súd uložil povinnej povinnosť: I. umožniť oprávneným 1/ a 2/ prechod po ľavej strane špecifikovaného pozemku vedeného na liste vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území D. v určenom režime a to do právoplatnosti ukončenia súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 43C/58/2008 a II. zdržať sa výstavby betónového oplotenia na južnej a časti západnej hranice uvedeného špecifikovaného pozemku. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica vydaným vyšším súdnym úradníkom sp. zn. 16Ek/72/2017, zo dňa 16.10.2017, bol návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietnutý, pričom na základe povinnej podanej sťažnosti následne Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 16Ek/72/2017, zo dňa 24.1.2018 (č. I. 34 spisu) uznesenie zo dňa 16.10.2017 zmenil a exekúciu v časti týkajúcej sa uloženej povinnosti zdržať sa výstavby betónového oplotenia zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.2.2018. Následne bol uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 15.8.2018 vydaným vyšším súdnym úradníkom zamietnutý aj v poradí tretí návrh povinnej na zastavenie konania, povinnej nebol priznaný nárok na náhradu trov exekučného konania a oprávneným bol voči povinnej priznaný nárok na náhradu trov exekučného konania vo výške 53,57 eura. Na základe sťažnosti povinnej Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 16Ek/72/2017, zo dňa 17.1.2019 (č. I. 52 spisu) zmenil uznesenie zo dňa 15.8.2018 a exekúciu v zmysle § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku zastavil a rozhodol, že oprávnení 1/ a 2/ nemajú voči povinnej nárok na náhradu trov právneho zastúpenia (výrok I.), vo zvyšnej časti (v ktorej povinnej nebol priznaný nárok na náhradu trov právneho zastúpenia voči oprávneným) ponechal uznesenie zo dňa 15.8.2018 nedotknuté (výrok II.) a rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov právneho zastúpenia (výrok III.), pričom zároveň uviedol, že o trovách súdneho exekútora rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti predmetného uznesenia. Dňa 12.3.2019 vyzval exekučný súd žalovanú na predloženie vyčíslenia trov exekučného konania súdneho exekútora, pričom dňa 19.3.2019 žalovaná oznámila, že si trovy exekúcie pri zastavení neuplatňuje (č. I. 108 a 109 spisu), preto Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 16Ek/72/2017 zo dňa 22.3.2019 súdnej exekútorky nárok na trovy exekútora nepriznal (č. I. 11 spisu). Následne žalobkyňa výzvou zo dňa 17.9.2019 vyzvala exekútorku na vrátenie zloženej zábezpeky (č. I. 13 spisu).

37. Žalobkyňa sa v konaní domáhala vydania sumy 256,12 eura s príslušenstvom, ktorú zložila ako zábezpeku v predmetnom exekučnom konaní, nakoľko po zložení zábezpeky zastavením konania a nepriznaním náhrady trov konania odpadol dôvod na trvaní zloženej peňažnej zábezpeky, ktorú jej žalovaná ani po výzve na vrátenie zábezpeky listom zo dňa 17.9.2019 nevrátila.

38. Na ozrejmienie právnej stránky veci odvolací súd uvádza, že zloženie zábezpeky v hodnote vymáhaného nároku na osobitný bankový účet a podanie návrhu na zastavenie exekúcie je jedným z dôvodov odkladu exekúcie. Odklad exekúcie je v tomto prípade bez blokovania. Blokácia majetku nie je dôvodná, keďže celý vymáhaný nárok je zabezpečený na osobitnom bankovom účte zriadenom na tento účel. Odkladný účinok má len návrh na zastavenie exekúcie podaný do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie (§ 61k ods. 2 Exekučného poriadku), pričom až zložením zábezpeky sú splnené podmienky na odklad exekúcie bez blokovania, keď hodnotou vymáhaného nároku treba rozumieť pohľadávku oprávneného vrátane príslušenstva a trov exekúcie. Právoplatným zamietnutím návrhu na zastavenie exekúcie sa končí odklad exekúcie a vzniká povinnosť exekútora rozúčtovať

zábezpeku, previesť nárok oprávnenému, pokračovať v exekúcii na zostatok nároku alebo vydať upovedomenie o ukončení exekúcie. Povinný môže podávať návrhy na zastavenie konania aj v ďalšom priebehu exekúcie, tieto však už nemajú odkladný účinok (§ 61k ods. 3, ods. 4 Exekučného poriadku).

39. Odvolací súd v zhode s argumentáciou žalovanej dospel k záveru, že súd prvej inštancie založil rozhodnutie o žalobkyňou uplatnenom nároku na nesprávnom právnom posúdení, keď dospel k záveru, že plnenie zábezpeky žalobkyňou v prospech žalovanej predstavuje z dôvodu zastavenia konania a nepriznania trov oprávneným ani exekútorke bezdôvodné obohatenie, majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, ktorý musí žalovaná vydať.

40. Je potrebné uviesť, že na základe žalobkyňou dňa 7.9.2017 podaného návrhu na zastavenie exekúcie, zložená zábezpeka vo výške 256,12 eura predstavovala v zmysle § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku prostriedok na odklad exekúcie bez blokovania majetku, nakoľko celá peňažná hodnota (inak nepeňažnej) pohľadávky zodpovedajúca trovám exekúcie bola zložená na účet exekútorke, ktorá následne dňa 20.9.2017 vydala upovedomenie o odklade exekúcie a návrh povinnej v exekučnom konaní na zastavenie exekúcie predložila exekučnému súdu.

41. Keďže napokon o návrhu žalobkyne zo dňa 7.9.2017 na zastavenie exekúcie bolo Okresným súdom Banská Bystrica rozhodnuté tak, že exekúcia bola zastavená len v časti uloženej povinnosti zdržať sa výstavby betónového oplatenia a vo zvyšku uloženej povinnosti umožniť prechod po pozemku pokračovala, právoplatnosťou tohto rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica (uznesenie sp. zn. 16Ek/72/2017, zo dňa 24.1.2018) stratila žalobkyňou zložená peňažná suma charakter zábezpeky a žalovanej ako exekútorke vznikla povinnosť pokračovať vo výkone exekúcie a použiť predmetnú sumu na uspokojenie predmetu exekúcie, t. j. postupovať podľa § 60 Exekučného poriadku, nakoľko v súlade s odvolacou argumentáciou žalovanej odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že Exekučný poriadok neupravuje iný postup nakladania so zloženou zábezpekou v prípade, ak exekúcia nie je (hoci len v časti) zastavená.

42. Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou žalovanej, že použitie zloženej zábezpeky nie je na uvážení exekútora ako to nesprávne uviedol súd prvej inštancie, ale je priamo viazané na úspech či neúspech povinného v konaní o jeho prvom návrhu na zastavenie exekúcie. Nakoľko exekučný súd na základe prvého návrhu žalobkyne ako povinnej v exekučnom konaní nerozhodol o zastavení celej exekúcie a pominul odkladný účinok žalobkyňou podaného prvého návrhu na zastavenie konania, žalovaná ako súdna exekútorke správne postupovala v zmysle § 61h ods. 2 Exekučného poriadku, ktorý jej ukladal povinnosť pokračovať vo vykonávaní exekúcie v nezastavenej časti, pričom žalobkyňou zložené peňažné prostriedky v časti trov oprávneného za súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia v súvislosti s podaním návrhu na exekúciu, uvedené v poverení na začatie exekúcie, ktorým je súdny exekútor viazaný, poukázala dňa 9.3.2018 podľa § 60 Exekučného poriadku na účet oprávneného, resp. právneho zástupcu oprávnených a to v celkovej výške 119,32 eura (č. l. 43 spisu).

43. Odvolací súd poznamenáva, že je povinnosťou exekútora poukázať získané finančné prostriedky v lehote stanovenej v § 29 ods. 8 Exekučného poriadku a nedodržanie tejto lehoty predstavuje závažné disciplinárne previnenie (§ 29 ods. 11 Exekučného poriadku), pričom postup v zmysle § 61h ods. 2 Exekučného poriadku nie je podmienený žiadnym rozhodnutím exekučného súdu, exekútor tak pri ďalšom výkone exekúcie postupuje v zmysle Exekučného poriadku. Keďže odkladný účinok Exekučný poriadok priznáva len prvému návrhu povinného na zastavenie konania, exekútor nemá zákonnú možnosť s poukázaním získaného peňažného plnenia (zloženého pôvodne ako zábezpeka) na trovy oprávneného čakať na rozhodnutie súdu, nakoľko tento o trovách exekúcie rozhoduje len v prípade zastavenia exekúcie, pričom ide len o jeden zo zákonom predpokladaných spôsobov skončenia exekúcie a v danom čase nie je možné ani len predpokladať, či sa exekúcia skončí práve týmto spôsobom.

44. Zároveň však odvolací súd dáva do pozornosti, že zastavenie konania je osobitným prípadom, kedy exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie v zmysle § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, t. j. o trovách exekútora, účastníkov exekučného konania a štátu (§ 195 a nasl. Exekučného poriadku). V rámci rozhodnutia o zastavení exekúcie exekučný súd vysporiadava celkové trovy exekúcie, nielen trovy v súvislosti s podaným návrhom na zastavenie konania. Aj keď v poverení na vykonanie exekúcie v rámci nároku oprávneného boli uvedené trovy oprávneného (v sume 119,32 eura), poverenie samotné nie je rozhodnutím, ale je to len individuálny právno-aplikačný akt, ktorý má priame právne účinky len voči

osobe súdneho exekútora, na základe ktorého môže začať vykonávať exekúciu a ktorým preukazuje svoje oprávnenie exekúciu vykonávať (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 1.2.2012, sp. zn. 5Cdo/205/2011), keď trovy spojené s podaním návrhu na začatie exekúcie patria do trov oprávneného v zmysle § 199a Exekučného poriadku, o ktorých rozhoduje súd pri zastavení exekúcie.

45. V konaní nebolo sporné, že v poradí tretím návrhom žalobkyne ako povinnej v exekučnom konaní došlo k úplnému zastaveniu exekučného konania (uznesením exekučného súdu zo dňa 17.1.2019) a exekučný súd zároveň rozhodol o trovách konania, keď oprávneným ani povinnej náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal. Ani v súvislosti s uvedenou skutočnosťou však nemožno podľa názoru odvolacieho súdu prisvedčiť žalobkyni, že v časti trov oprávnených, ktoré žalovaná spolu vo výške 119,32 eura postupom v zmysle Exekučného zákona poukázala v priebehu výkonu exekúcie na účet oprávneného, resp. právneho zástupcu oprávnených, ide o bezdôvodné obohatenie sa žalovanej plnením bez právneho dôvodu.

46. Odvolací súd zdôrazňuje, že keď žalobkyňa na špecifikovaný účet žalovanej zábezpeky zložila, neurobila tak bez právneho dôvodu, ale v zmysle § 61h ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku a nakoľko prvému návrhu žalobkyne ako povinnej v exekučnom konaní nebolo v plnom rozsahu vyhovené, čím peňažné plnenie žalobkyne stratilo charakter zábezpeky a stalo sa peňažným plnením získaným v priebehu exekúcie, žalovaná postupovala v súlade s § 60 Exekučného poriadku, keď zaslala jeho časť v sume 119,32 eura zodpovedajúcu trovám oprávnených na účet oprávneného.

47. Ak žalobkyňa založila uplatnený nárok v časti trov oprávnených na tom, že v dôsledku rozhodnutia exekučného súdu zo dňa 17.1.2019, ktorým bola exekúcia zastavená a oprávneným nebol priznaný nárok na náhradu trov konania, nemala byť predmetná suma oprávneným vyplatená, nezakladá to pasívnu vecnú legitimitáciu žalovanej, ktorá v čase poukázania sumy trov oprávnených vo výške 119,32 eura postupovala v zmysle Exekučného poriadku, ale oprávnených v exekučnom konaní ako príjemcov predmetnej sumy.

48. Argumentácii žalobkyne je však potrebné prisvedčiť v časti žalobkyňou zloženej sumy, ktorú si žalovaná ponechala ako trovy exekútora. Napriek skutočnosti, že žalovaná v rámci exekučného konania vykonávala úkony, za ktoré by jej náležala odmena v zmysle Exekučného poriadku a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 68/2017 Z. z., zodpovedajúcu odmenu si na základe výzvy exekučného súdu predchádzajúcej jeho rozhodnutiu o trovách exekútorky neuplatnila, v dôsledku čoho jej exekučný súd uznesením zo dňa 22.3.2019 nárok na trovy exekútora nepriznal.

49. V tejto súvislosti neobstojí námietka žalovanej, že si trovy exekúcie neuplatnila z dôvodu, že tieto si už ponechala zo žalobkyňou zloženej sumy v priebehu exekučného konania v zmysle § 60 ods. 1 Exekučného poriadku a že z uvedeného dôvodu ju rozhodnutie exekučného súdu o trovách nezaväzuje; nakoľko pri zastavení exekúcie rozhodnutím súdu exekútorovi vzniká pohľadávka (nárok na odmenu exekútora) až rozhodnutím súdu o trovách exekútora a nie samotnou skutočnosťou, že vynaložil náklady na vykonanie exekúcie (viď aj rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 236/08, sp. zn. II. ÚS 202/08 a sp. zn. IV. ÚS 65/08).

50. Keďže v prípade, ak by neskončila exekúcia zastavením, ponechanie si časti plnenia povinného na trovy exekútora predstavuje postup predpokladaný v § 60 ods. 1 Exekučného poriadku, odvolací súd dospel k záveru, že čiastka 136,80 eura, ktorú si z plnenia žalobkyne ponechala žalovaná na trovy exekútorky, predstavuje v dôsledku toho, že rozhodnutím exekučného súdu nebol žalovanej priznaný nárok na náhradu trov exekútora bezdôvodné obohatenie a to z právneho dôvodu, ktorý odpadol (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), preto žalovanej vznikla povinnosť v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka predmetnú sumu žalobkyni vydať, čo však neurobila ani na základe výzvy žalobkyne listom zo dňa 17.9.2019, čím sa dostala do omeškania márnym uplynutím vo výzve určenej lehoty na plnenie.

51. Odvolací súd dodáva, že hoci súd prvej inštancie zaviazal žalovanú aj k úhrade nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 37,66 eura a odvolanie žalovanej smerovalo proti celému rozsudku súdu prvej inštancie, k predmetnej časti žalobkyňou uplatneného nároku neuviedla žiadnu odvolaciu argumentáciu, preto vyhodnotil odvolanie žalovanej voči tomuto nároku ako nedôvodné a nespôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v predmetnej časti.

52. Vo vzťahu k žalovanou namietaným záverom súdu prvej inštancie o objektívnej nemožnosti plnenia exekučného titulu od vzniku jeho vykonateľnosti odvolací súd poznamenáva, že táto argumentácia a jej dopad pre posúdenie zavinenia na zastavení konania, ako aj uvedené závery súdu prvej inštancie boli pre odvolací súd z dôvodu odlišného právneho posúdenia bez relevancie, keď odvolací súd len poznamenáva, že o trovách exekučného konania už bolo rozhodnuté exekučným súdom, ktoré rozhodnutie nie je oprávnený odvolací súd v prejednávanej veci preskúmať.

53. Na uvedenom základe odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti, v ktorej uložil žalovanej povinnosť zaplatiť istinu 136,80 eura s príslušenstvom a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 37,66 eura aj keď z dôvodov iného právneho posúdenia potvrdil ako vo výroku vecne správne (podľa § 387 ods. 1 C. s. p.) a vo zvyšnej časti napadnuté rozhodnutie pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie (podľa § 388 C. s. p.) zmenil tak, že žalobu zamietol.

54. So zreteľom na uvedené o nároku na náhradu trov celého konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobkyni priznal proti žalovanej pomerný nárok na náhradu trov konania, keď celková uplatnená suma predstavovala 293,78 eura (256,12 eura ako uplatnená istina + 37,66 eura ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky), pričom vychádzal z úspechu žalobkyne v rozsahu 59,38 % [(174,46 eura : 293,78 eura) x 100] a žalovanej v rozsahu 40,62 % (100 % - 59,38 %); čistý úspech žalobkyne tak predstavuje 18,76 % (59,38 % - 40,62 %).

55. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).